

# naša zvezda

## Kongreganistinja med počitnicami

*Draga sestra!*

Ali se še spominjaš lanskega leta — tistih nekaj lepih dni našega skupnega življenja, ko smo bile vse kongreganistinke kakor ena sama, ki je pod vodstvom najvišje Matere? Ali se še spominjaš tistih lepih večerov, ki smo jih prebile gori v lepi Gorenjski? Grad, uršulinski, v Škofji Loki je kar odmeval od našega hitenja po hodnikih in stopnicah, ko nas je toliko neugnanih, mladih deklet prihitelo tja gor, da se najprej pogledamo vase, nato pa rešujemo važna vprašanja. Ko pa je prišel večer in je zazvonil samostanski zvon, tedaj so onemela naša usta, neugnana dekleta so se zresnili in nismo se poznale, ko smo se srečevale. Po večerji in zadnji skupni molitvi smo se razkropile po vrtu. V jasni poletni noči, ko so na nebu zatrepetale prve zvezde si šla, sestra, z mirnim korakom po vrtu. V lepem večeru si mislila le na Boga — Stvarnika vsega, kar te obkroža. Šla si po poti med drevesi; mahoma si se ustavila — stala si pred podobo trpečega Kristusa, tistega Kristusa, ki je padel pod križem zaradi naših grehov, ki je zaradi nas trpel in umrl, ker nas je tolikanj ljubil. Saj je — krvaveč na križu — razprostrl roke, da bi nas objel, nagnil glavo, da bi nas poljubil, odprl svoje srce, da bi nas vanj sprejel, a brezčutni človek je drvel stran — proč od njega, v pogibel. Tu si pokleknila in Njega prosila, da bi nosila svoj križ, ki je v primeri z Njegovim tako majhen, vsaj malo tako potrpežljive kakor On. In tam prav na koncu je votlina, v njej lurška Marija. Še k njej si pohitela, izročila ji zadnjo misel, zadnji pozdrav dneva.

Počasi so potekali dnevi, a vendar so bili le kratki trije dnevi, ki so hiteli mimo nas — in skoraj nam jih je bilo žal. S sv. obhajilom smo zaključile. Ali se še spominjaš, draga sestra, tistega jutra zadnjega premišljevanja, ko so se po končanem opravilu odprla vrata tihe kapelice in se je po sicer tihem hodniku razlegel tak šum, da bi skoraj oglušela, ko si bila vajena molka. In ali se še spominjaš, ko nam je tisto jutro pri zajtrku rekel gospod voditelj: »Ko ste hitele iz kapele, sem gledal vaše žareče obraze. Moral bi biti tam le še harmonikar, ki bi šel pred vami in igral, igral, da bi se vaše notranje razpoloženje skladalo z igranjem harmonike in bi dale duška svojemu veselju!«

Nekaj dni je nato vladalo v gradu živahno razpoloženje. Pričela so se predavanja in razgovori. Razrešile smo mnoga vprašanja in prišel je zadnji, najlepši večer. Po samostanskem parku se je vil od velikih vrat sprevod po vrtu, zdelo se je, kakor bi se premikala živa vrsta lučk, saj je imela vsaka svojo svečko. Drevored je bil ko dva dolga rdeča žarka — z vsakega drevesa je visel lampijonček. Vrt je žarel v prelivačoči se luči. Pred votlino Lurške je sprevod obstal. Mogočna pesem, pozdrav Mariji, je prodrila noč, pesem, v katero se je vpletala molitev in prošnja vseh za stanovitnost v hudih dneh in za izvrševanje sklepov, ki smo jih storile. Pač nepozabni trenutki, ki jih je težko prav opisati. Pa saj Ti, draga, to veš in vedo prav vse, ki so bile gori z nami. In še smo se zbrale okrog ribnika ter v strnjem krogu pele — pela so slovenska dekleta v čast Mariji in lepe slovenske narodne pesmi v prelepem delu slovenske zemlje. Prav gotovo se rada spominjaš teh dni. Ali ni tako lepo — ko živiš skupaj s tvojimi sovrstnicami, ki so si vse enake v mislih, vse tako dobre? Drag Ti je ta spomin, ali ne? — In če se tega tako rada spominjaš, si prav gotovo kot dobra kongreganistinja že sklenila, da ne bo več Tvojih velikih počitnic, ne da bi prihitela med svoje sestre, ne da bi živela nekaj lepih dni v skupnem življenju, v medsebojnih stikih. Povej ta svoj sklep tovarišici, navduši jo; tudi ona bo vesela pohitela s Teboj in ne bo ji žal. Premagaj, če Ti je mogoče, vse težave in pridi!

Po Mariji k Jezusu!

Na svidenje!

Tvoja sestra kongreganistinja iz Celja.

## Živi s Cerkvijo!

22. maj PETA POVELIK. NEDELJA

Evangelij sv. Janeza 16, 23—30. — »Ako boste Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal. Prosite in boste prejeli, da bo vaše veselje popolno.« Jezusu je le na tem, da bi nas osrečil. Sam pove sredstvo, ki nas privede do izpolnjenja naših želja: prosite v mojem imenu! Jezusovo ime je za nas vstopnica v Očetovo usmiljenje... Ako imenujemo Očeta Jezusa, ga vsekdar spomnimo, da je njegov Sin odkupnina za naše duše, naš zagovornik in posredovalec. — Vse premalo vemo, kaj nam je Jezus; žive, preproste vere vanj manjka... Od tod naše neuslišane molitve.

Prihodnji teden se vrše prošnje procesije, da bi Bog milostno odvrnil od nas nesreče ter blagoslovil naše vrtove in polja.

24. maj MARIJA POMOČ. KRISTJANOV

Papež Pij VII., ki je bil več let Napoleonov jetnik na Francoskem, je določil po svoji vrnitvi v Rim, da se obhaja 24. maja v vsej Cerkvi praznik Marije Pomočnice.

26. maj VNEBOHOD GOSPODOV

Evangelij sv. Marka 16, 14—20. — Težko verjetno, toda resnično: Kristus, najboljši vseh učiteljev, je imel pri svojih učencih sila malo uspeha. Več let je defal pred njihovimi očmi velike čudeže, da bi ga spoznali in po njem Očeta. Zaman. Učenci so sanjali o slavnem kraljestvu in upali, da bodo prvačili v njem. V čem prav za prav obstoji človekova resnična veličina, kar niso mogli umeti Učenika... Zato je Kristus pred svojim vnebohodom »grajal njih nevero in trdosrčnost«. Ko pa je prišel Sv. Duh nad apostole, »so šli in učili povsod; in Gospod je delal z njimi in besedo potrjeval z znamenji, ki so jih spremljala«.

29. maj ŠESTA POVELIK. NEDELJA

Evangelij sv. Janeza 15, 26—27; 26, 1—4. — V poslovnem govoru je pripravil Kristus apostole na trpljenja polno bodočnost: »Iz shodnic vas bodo izobčevali; pride celo ura, da bo vsak, ki vas umori, menil, da služi Bogu. In to bodo storili, ker niso spoznali ne Očeta ne mene.« Večje dobrote svet pač ni mogel izkazati apostolom, kot da jim je pripomogel do mučeniške palme. Prizori prvih mučeniških pozornice se ponavljajo skozi vsa stoletja. Ker svet sovraži tiste, »ki niso od tega sveta«. Boji zoper Cerkev nikdar ne ponehajo. Prav, da je tako. Viharji čistijo ozračje; v njih je zaupanje do rešilnega Petrovega čolna še večje...

31. maj Marija Posredovalka vseh milosti  
Naša ljuba Gospa presv. Sreča  
Sv. Angela Merici, dev., † 1540

Mestece Desenzano je rojstni kraj sv. Angele. Živela je v času, ko se je širil po Evropi protestantizem. Odlikovala se je po globoki ponižnosti, angelski čistosti ter veliki apostolski gorečnosti. Imela je poseben dar, da je sprijaznila sovražne si osebe. Previdnost jo je privedla v Brescijo, kjer je ustanovila nov red za vzgojo ženske mladine. Izročila ga je v varstvo mučenice sv. Uršule. Uršulinski red je dal poganom prve misijonarke. M. Magdalena O. S. U.

# Bog v šoli

»Stoj in premišljaj božja čuda«  
(Job 37, 14).

Videla si, Timoteja, da ti ne govori samo verouk o Bogu, ampak tudi drugi predmeti. Razodeva ti Gospoda Boga jezikovni pouk, razodeva zemljepis. Prav tako tudi še nadaljnji predmeti. Kako lepo ti pridiguje o Bogu naravoslovje, živalstvo, rastlinstvo, rudinstvo, fizika, kemija, geologija. Kako prepričevalno razodeva božja vednost, moč, modrost in ljubezen nauk o človeški duši in človeškem telesu! Kako otipljivo se kaže božja previdnost v zgodovini narodov? Zato ti velja beseda, ki jo je govoril Gospod Bog Jobu: »Poslušaj to, Job: stoj in premišljaj božja čuda« (Job 37, 14).

Postoj pri različnih predmetih, ko poslušaj razlago ali pa se jih učiš. Postoj pri jezikovnem pouku, pri zemljepisu, pri naravoslovju, dušeslovju... Ne vsakokrat in ob vsakem poglavju. To bi ti ne bilo mogoče. Ampak vsaj nekajkrat, včasih. Taki trenutki so nedvomno blagoslovljeni in sveti. Take misli so molitev; saj se duh po lestvici spoznanja dviga k Bogu Stvarniku. O takem spoznanju velja svetopisemska beseda: »Od severa pride zlato in k Bogu hvala, strahu polna« (Job 37, 22). »Od severa pride zlato«: Sever prinaša vedro, jasno vreme. Tako tudi Gospod Bog ob takih trenutkih očisti duha temote, da spoznavamo vse njegove čudeže, po njih Njega samega. »In k Bogu pride hvala, strahu polna«: spoznanje božje, vsako globlje spoznanje božjega uma, moči, lepote in ljubezni nas navdaja s hvalo in s svetim strahom. Dostavimo pa tudi lahko: z ljubeznijo. Zakaj, ali ga ne bomo vsakokrat vzljubili, kadar koli se spomnimo, kako nas je On »prej ljubil«.

Tako torej ponovno postoj pri različnih predmetih in »premišljaj čuda božja«. Spoznala boš, koliko lepega ti imajo o Bogu povedati vsi predmeti tudi v sedanjem hladnem, Bogu odtujenem času; kako pridigujejo o Njem šolske knjige, četudi v njih ne najdeš Njegovega imena. Pa dejstva govore tako prepričevalno o Njem. Bog je, biva v šoli. Ne samo tako kakor povsod, na vsakem kraju z vso svojo bitnostjo, z vso svojo močjo, ampak biva tudi v šoli, ker šola toliko razpravlja o Njegovih delih, ki so božja, četudi ti tega marsikaka šolska knjiga z besedo ne pove. Tebi pa govore tudi take knjige; ali vse skupaj tako umevane, niso ena sama knjiga nazornega razodetja o Bogu. »Tistemu, ki je pravi kristjan, ni toliko na tem, da bi znal mnogo stvari, ampak mu je na tem, da bi bila vsaktera na svojem mestu, da bi se združile, tvorile enoto. Središče te enote pa je veda o najvišji dobrini, veda vseh ved. Ta veda o Bogu razsvetljuje vse vede, jih veže v eno, jih dela čiste, svete in prelepe; dela, da niso več orodje človeškega napuha, ampak sredstvo, da postanejo spoznanja najvišje dobrine deležni tudi drugi« (Capelatro).

Tako torej delaj in uči tudi druge. Tudi to je ena stran apostolskega dela v šoli.

# ... in ob naši smrtni uri

Cudila se boš, duša moja: majnik gre čez trate, jaz pa sem Ti napisala grenko besedo o smrtni uri. Res je sicer, da so se nama ta najina premišljevanja o Mariji iztekla tako, da je to zadnje seglo v majnik. A če bi tudi tako no bilo: vendarle se ne čudi...

Kako Ti je, draga? Sedaj, v maju? Glej, sprašujem Te, pa sama vem, da je komaj, komaj še na svetu kaj lepšega kakor srce dekleta v maju. Sprašujem Te, pa Te natanko vidim: obraz Ti zaliva zarja velike, svetle in globoke notranje sreče, oči Ti poblestevajo od naglih, burnih hrepenenj, krog ustnic Ti neprestano lega svetl utrinek radosti ali senca zamišljene, nagle, nerazumljive bolečine. V naravi je maj in tudi Tvoja sijoča mladost je maj. Ali veš, da si v najlepši dobi življenja? Naj so tudi v Tebi načrti še nejasni in pota še nepoznana: Ti vendarle že nastajaš... Vsa ta burna hrepenenja, ki Ti vžigajo obraz, vse te sence zamišljenih bolečin, ki Ti legajo na srce, vse nemirne ure, v katerih hkrati trpiš in si srečna — vse to je material, iz katerega bo nekoč zgrajeno Tvoje življenje. Da, nastajaš... Maj Tvojega življenja polaga temelje.

Ne ustraši se, da sem Ti za maj narave in za maj življenja napisala besedo o smrtni uri, in bi Ti jo napisala tudi, ko bi ne bila prišla vrsta nanjo.

Povedala bi Ti rada marsikaj, duša moja draga, ko bi Te imela sedajle pri sebi, med štirimi očmi. Povedala marsikaj, kar bi morala Ti vedeti, preden odtečejo majski dnevi. A ni Te pri meni. Pišem pa tako čudno težko.

Poslušaj me.

Ali pomisliš kdaj na to, da Ti je dano samo eno življenje?

Ali pomisliš kdaj na to, da je to eno življenje edino upanje, ki Ti je dano, da narediš iz sebe, kar bi morala narediti?

Ali pomisliš kdaj na to, da odtekajo dnevi neprestano, neprestano — da greš naprej, naprej, naprej in da boš tako morala priti do konca, do smrti?

Smrt — Nič se ne boj te besede, otrok moj dragi, samo zapomni si jo. Nikar je popolnoma ne pozabi.

Oh, ne pravim Ti tega zato, da bi Te užalostila, ampak zato, da bi Ti dala neko smer. Življenje, ki nima na sebi trdnih, jasnih, resnih potez te velike resnice: smrti, se mi zdi prazno. Praznega življenja pa se boj, dete moje; prazno življenje je prevelika bridkost za človeško srce!

Na vse tiste mislim, ki so imeli svoj maj, kakor ga imaš sedaj Ti, pa jih že davno ni več med nami. Ali je tako dolgo do tedaj, ko bo maj cvetel drugim in nas več ne bo?

Na mizi imam šopek šmarnic; gledam jih, in v njih gledam Tebe in sebe in — ali mi verjameš? — solze mi tekó.

Tako rada bi Ti povedala vse tisto, kar je to uro v mojem srcu, pa zastonj iščem besed.

Oblikuj, draga, svoje življenje tako, da se Ti maj ne bo osul v prezgodnjih slane, da Ti žgoči vetrovi ne bodo ožgali najlepšega cvetja. Kajti kaj boš počela potem? Saj veš: vsak maj mine. Samo tisto cvetje, ki je v maju zdravo cvetelo, rodi sad. V sliki govorim, a vem, da me razumeš.

To uro mislim na Tvoje življenje. Vsega sem zajela v en sam pogled. Bolí me v srcu. Saj ne vem, ali je sočutje ali bojazen. Ti lepo, mlado, sijoče dete, koliko hudih ur boš moralo še pretrpeti, preden se Ti bodo sence nagnile v večer! Še vse najtežje je pred Teboj. Kdo bo pri Tebi, kadar boš potrebovalo pomoči? In kdo bo pri Tebi, kadar — kadar boš, dete moje, v eni sami, poslednji uri moralo obseči vse svoje življenje in mu dati smisel?

Moliva, draga, vsak dan z vročim srcem: »Marija, Ti bodi pri meni. Prôsi za nas grešnike zdaj, še bolj prôsi za nas grešnike ob naši smrtni uri. Daj Ti mojemu življenju ob smrtni uri smisel, če ga jaz ne bom mogla dati. Ob smrtni uri, ko bom zaključevala to, kar sedaj občutim kot moč in slast: svoje življenje. Takrat ne pozabi name, Marija!«

Draga, kaj naj Ti napišem za slovo? Bodi pridna in zdrava, uporabi mlade sile svojega življenjskega maja za veliko reči in prôsi Marijo, naj Te váruje. Prosila bom tudi jaz.

a-a

## Rešitev ugank, ki so bile priobčene v št. 13

1. Maj:  
Ze slavčki žvrgolijo,  
se maj vesel budi.
2. Konjiček:  
O Devica, pomočnica  
bila si in boš nam ti.  
Le sladkosti in blagosti  
tvoja roka nam deli.
3. Posetnica:  
Akademičarka.

Vseh rešitev je bilo poslanih 62, kar pač priča o velikem zanimanju za uganke. Pravilno so rešile naslednje:

Demšar Janja, Židan Marija, Schweiger Martina, Šinkovec Anica, Novšak Valči, Cerne Antonija, Gajšek Marija, Bajželj Ma-

rija, Skubic Boža, Gorjanc Marija, Kristan Ida, Tomažič Milka, Kapš Alojzija, Hrušovar Lidija, Kovič Nada, Podgorsky Erna, Pakiž Anica, Štok Ana, Štern Cita, Zdravič Darinka, Gruber Frančiška, Mohar Albina, Godeša Anica, Avanzo Milena, Frank Albina, Tičar Ana, Pevec Vekoslava, Šega Vida, Fon Justi, Kostanjevec Jožica, IV. r. meščanske šole v Škofji Loki, Nograšek Marija, Poljanec Zofka, Rueh Milena, Strukelj Tončka, Kovič Fani, Dolenc Dana, Zohar Mara, Praper Bogdana, Čermak Milada, Jug Marija, Zupančič Jožica, Keše Justina, Štern Lojzka, Kranjc Darinka, Šeruga Mira.

Izžrebane so bile naslednje: Štok Ana, Kapš Alojzija, Dolenc Dana, Zupančič Jožica.

# Ti, ki si najlepša

Spominjam se, kako sem kot otrok rada poslušala legende o Materi božji in o Njenem Sinu. V svojih otroških iluzijah sem potem gledala, kako se je ljubko Detece varno igralo v Marijinem naročju ali pa božalo bele ovčke, ki so se pasle na nebeški trati. Angelci pa so trgali rože, ki so vzevetele, kamor je stopil mali Jezus, ter jih nesli Materi, ki se mi je zdela tedaj čudovito lepa in ljubezniva.

Iz teh sanj se mi je polagoma razodevala resnica, ki se kot zlata zarja pne na obzorju in črta konture gorá v daljavi, da jih vidim lepe in od sonca ožarjene... Ta zlata zarja je Marija — naša ljuba, dobra Mati. Ni to le pobožna legenda, ne, to je živa, silna resnica.

Poglej po naših vaseh, kako se belijo kapelice v soncu, narekovala jih je ljubezen, postavila hvaležnost vernega slovenskega ljudstva. Kot da je en sam Njen praznik, ta lepi mesec maj. Dih pomladi je, ki kipi iz sveže, sočne zemlje in kliče tudi v naša srca pomlad. Ubrano donijo majski zvonovi in nas vabijo k Materi, ki nas čaka, ljubezni polna, Ona, ki jo časti vse stvarstvo... Svetlomodne spominčice, bele marjetice odpirajo vonjive čaše in jo pozdravljajo. Nežni zvončki pozvanjajo v mlado majsko jutro. Sonce se blesti v vsej svoji lepoti. Tam brzi preko steze murenček, tu se zopet pozibavamo v zraku metuljčki, na pisanem cvetu srka čebelica sladki med. Na milijone je teh nežnih stvaric in vse se strinjajo v eno samo krasoto, vse slavi svojega Stvarnika, ki jim je dal živeti.

Vse naokrog en sam praznik. Ali pa ti ni bilo lepše tedaj, ko si v svoji otroški domišljiji stopicala za Mamico božjo in

ji trgala cvetice? — O, ne! Danes je lepše. Majnik je. Marija praznuje svoj god in Marija je naša Mati. In to od tedaj, ko je stopala za težkim križem, ki ga je nesel Njen božji Sin, od tedaj, ko so se ji usipali Njeni zlati kodri na sveto čelo in zakrivali žalostno obličje, od tedaj, ko je pod križem sama hotela biti naša Mati...

Zato se Njenega praznika tako veselimo. Zato nam je tako prisrčen in ljub. Prinesimo ji cvetja ljubezni in otroške vdanosti in okrasimo z njim majniški oltar! Ali ne čutiš, kako ti zadrhti srce ob misli Nanjo, Brezmadežno, Lepo, Dobrotljivo, kako greš od Nje veselo na delo, sedeš h knjigam s sladko pesmijo v srcu, iz katere zveni čudovito ubrana melodija:

Zdrava, Marija...

In čutiš v sebi moč in voljo do dela, do žičljenja. Hvaležna si Bogu, da ti je dal nežno čutno srce, mehko dlan, da s svojo deklško pozornostjo pozlatiš dneve svojim dragim.

Sv. Avguštin se vprašuje: »Kaj naj ljubim, ko Tebe ljubim?« Odgovor mu nudi milina stvarstva, ubranost pličjih spevov, lepota glasov, skrivnostno šepetanje vetra, ki se vse zliva v en sam slavospev Njemu, ki je vse to ustvaril. Saj pravi v svojih »Izpovedih«: »Moje vprašanje je moja pozornost in njihov odgovor je njihova lepota.«

In kdo je lepši kot Ti, ki si najlepša!

To zdaj razumem, Marija.

In tudi to vem, da si Mati naša in da Te ljubim in Ti veš, da nam je vsem Mamice treba... Rožamarija.

## V materino naročje

Resnična zgodba iz deklškega življenja. — M. Š.

»Čez dober teden sem se preselila v zavod. Tu naj bi se v miru in zbranosti pripravila na najlepši dan svojega življenja.

Bilo je na večer pred velikim dnem. Sprehajala sem se po vrtu in se radovala mamljive lepote junijskega večera. Svetle luče, drobne kresnice, so švigale nad sočnim zelenjem. Na nebu je zažarela prva zvezda. Obstala sem pred votlino lurške Gospe. Njene oči so bile zamaknjene v globoko modrino večernega neba, njene bele roke so koprnele kvišku. Tudi moje srce je zakoprnelo v neutешljivem hrepenenju, da bi skoraj vstala zarja prihodnjega dne, ko bom postala vsa božja.

Na drobnem pesku so se začuli brzi koraki. Naglo ko misel se je pojavila ob meni drobna postava sestre vratarice.

»V govorilnico ste klicani,« mi je zašepetala, »oče vas pričakuje.«

Zla slutnja mi je prešinila srce. Kaj naj pomeni očetov obisk ob tako pozni uri? K slavnosti ga tako ne bo. Čemu neki me moti sedaj? In še brez števila drugih vprašanj se mi je vsiljevalo.

Že sem stala pred govorilnico. Obotavlja se sem vstopila. Sredi sobe je stal oče, v rokah je držal bel list.

»Z menoj pojdeš domov!« me je pozdravil.

»Glej, sodnijsko potrdilo, ki pravi, da si moja hči in da imam do tvoje polnoletnosti vso oblast nad teboj.«

»Toda, oče, saj si mi ti sam dovolil,« sem skušala ugovarjati. A vsaka prošnja je bila zastoj, govorila sem gluhih ušesom. Godilo se mi je kakor utopljenču, ki s poslednjimi močmi plove proti rešilnemu bregu. Samo en pogon še, pa bo rešen. Tedaj pa pripodi vihar pogubonosen val. Rešitve ni.

Nemo sem stopala ob očetovi strani proti domu. Ni mi kanila solza iz očesa, kajti, kadar je bolečina presilna, usahnejo tudi ti blagodejni vreleci.

Kmalu po tem dogodku smo se vrnili v domovino. Ne bom ti podrobneje opisovala nadaljnjih doživljanjev. Pomagala sem očetu v pisarni, prosti čas pa posvetila glasbi. Jerica, s

katero sem se mnogokrat razgovarjala o ukradeni sreči, je bila takrat edina duša, ki je sočustvovala z menoj.

Pretekli sta dve dolgi leti. Postala sem polnoletna in s tem neodvisna od staršev. Ker ni bilo upanja, da bi mogla po prestopu v domačem okolju nemoteno izpolnjevati verske dolžnosti, me je nekdanja učiteljica v zavodu priporočila predstojnici istega reda v nekem italijanskem mestu. Ta mi je kmalu poslala ljubeznivo vabilo in zagotovilo, da bom našla pri njih svoj drugi dom.

Oče in mama sta odpotovala v toplice. Izrabila sem njuno odsotnost, poslovala se od drage domačije in sedaj me vidiš na poti proti tako zaželenemu cilju.

Praznik Marijinega vnebovzetja bo tisti srečni dan, ko bo izpolnjeno moje vroče hrepenenje.«

Metka je umolknila. Hladen vetre je zapihljal skozi okno ter prinesel odmev večernega ave.

Drugo jutro je Metka odpotovala. O srečnem dogodku svojega prestopa v katoliško Cerkev mi je sporočila le v kratkih vrsticah. Bog je pač velika skrivnost. Dušo, ki ga najde, prevzame njegova božja veličina tako zelo, da v njegovem objemu umolkne od prevelike sreče.

V svojem radovoljnem pregnanstvu pa Metka ni ostala dolgo. Kmalu po svojem begu od doma je izgubila očeta. Odhitela je v domovino, da ga vidi poslednjikrat vsaj na mrtvaškem odru.

Tu pa jo je čakalo še drugo razočaranje. Premoženje, ki ga je oče s toliko skrbjo množil vse svoje življenje, je skopnelo čez noč. Ta izguba je položila ubogega moža na bolniško posteljo, s katere ni več vstal.

Metka je ostala doma svoji materi v pomoč. Razkošno stanovanje sta zamenjali s skromnejšim. Pri tej selitvi je morala Metka žrtvovati to, kar ji je bilo od svetnih dobrin najdražje — svoj klavir. Marsičemu se mora odreči dan na dan nekdanj tako razvajena deklica. Pri vseh teh odpovedih pa je srečna bolj ko kdaj prej, saj si je za ceno žrtev priborila svojega Boga.

(Konec.)

# Mara

»Pa ste tudi mnenja, da je leto preskušnje nekaj krutega?« je vprašala Asta. »Saj vendar nisva več otroka...«

»Jaz sem gospe stari mami prav za prav hotel predlagati celo dve leti pomisleka — za vsakega eno, da bi bilo pravično; v svoji veliki dobroti pa pravi, da se zadovolji z enim.«

»Zakaj pa ne tri — še za staro mamo eno,« se je kujala Asta. »Dorasel človek sem in vem, kaj hočem. Kar se njega tiče, kajpada...« In pogledala je malega doktorja nezaupno.

Ta pa je ni poslušal. Stal je pred staro gospo in jo držal za obe roki. »Kako naj se Vam zahvalim? Verjemite mi, nikoli Vam ne bo treba svoje dobrote obžalovati, milostna gospa! Hočem Vam...«

»In tako dalje! Glejte, tamkaj so naši! Halo, tukaj smo! Kako je gospodi ta košček devete dežele všeč?«

Tako nevljudno je Asta prekinila doktorja. In že je stekla ostalim članom družbe naproti, ko so se pravkar pokazali iz ulice. Sproti pa se je naglo brisala okoli oči; najbrž ji je vanje zašel prah, čeprav ni bilo nikjer nobenega videti.

»Mara Faller, kako Vam je všeč?«

Mara pa je molče obstala in sklenila roke; a ta molk je bil zgovornejši od besede. Tudi Asta je čutila zadoščenje in ponosna rekla: »Saj sem vedela, da se bo kar zamaknila!«

»Pa saj nič ne reče; kako morete milostna gospodična, svojo trditev dokazati?« je podražil mali doktor, ki se je pojavil ob Asti in se ji zadovoljno muzal.

»Jaz — jaz nikoli ne dokazujem, zapomnite si, dragi gospod!« Zasuknila se je na peti, se obesila na Maro in ponosno stopila z njo proti mizi. Doktor pa se je tiho smehljal, si radostno mel roke, ter z dolgim prijateljem in Katarino šel za njima.

Zdaj je bila zbrana vsa družbica, ki je že nekaj veselih tednov tukaj ob Luganskem jezeru skupaj uživala radost in žalost. Pa največ je bilo radosti; skupaj so hodili na lepe izlete, skupaj si ogrevali in krepčali srce ob za čudo lepem božjem svetu. Dnevi so bežali kot vihar, čeprav bi jih družba včasih želela zadržati. Doslej so uživali zgolj radost in sonce dan na dan, uro za uro. Žalost pa je tudi morala priti, saj je življenje tako modro urejeno, da je duši treba ravnotežja — bila je žalost ločitve.

»Ta naš izlet v Morcote je bil torej naš zadnji, kar smo jih skupaj napravili. Kako ste gospoda zadovoljni s cerkvico tu zgoraj? Sem vam preveč obetal?«

»Cerkev, zlasti njena lega, je čudovita, dottore Morotti. Moj prijatelj in jaz sva Vam še posebno hvaležna, da ste nama kot dobro popotnico naklonili ta Morecote. Kaj praviš, mali?«

»Jaz — hm — jaz — ali Vam smem še enkrat natočiti, milostna gospodična?«

»Asta, dosti imaš!« je opominjala stara mama.

»Prosim, saj je zadnjič!«

Za slovo so imeli »asti spumante«. Čez eno uro je imel pristati parnik, ki bi mlada gospoda odpeljal v Bissone, od koder sta nameravala za ostanek dopusta odjadrati še globlje na jug. Prtljago so jima poslali že naprej.

»Eej, vama se godi!« se je smešno resno obregnila Asta. »Na soncu ostaneta; midve s staro mamo pa morava jutri nazaj v severno meglo.«

»Kdo ve? Morda nam pa gospoda sonce odpelje s seboj?« je podražil asesor in smehljaje se pogledal malega prijatelja, ki je nekam otožno strmel predse. »Kaj praviš, mali, ali bi šla še midva v Berlin?« Hkrati ga je rahlo dregnul.

Doktor se je zdrznil. »Kaj? O da, Berlin je lep!« Tako iz srca so mu prišle te besede, da so se vsi zasmejali.

»Vi, dottore Morotti, pa pojdete še na Komsko jezero?« je vprašala stara gospa.

»Da, nameraval sem. Davi pa sem dobil pismo, ki me nujno priganjajo, naj pridem domov. Vendar pa naj o tem odločita moji mladi dami, kajti besede ne bi rad snedel. Komsko jezero sem jima obljubil in bomo tja tudi šli, razen če se tudi njima zdi bolje, da ga obiščemo drugikrat, ko bom bolj utegnul. To pot bi utegnul pogrešiti kvečjemu tri ali štiri dni, potem pa moramo domov. Torej, gospodična Faller in Katarina, kakšno je vajino mnenje?«

»Očka, meni je ljubši vrabec v roki — zmerom!«

»Kaj modro! In Vi, gospodična Faller?«

»Jaz se pa veselim svojega dela,« je preprosto odgovorila Mara.

»Dobro! A Komsko jezero?«

»Golob na strehi mi je ljubši, če smem izraziti svoje mnenje. Saj je lepo, če nam je še kakšno veselje za bodočnost prihranjeno.«

»Lahko pa se bodočnosti vedno veselite, četudi pričakujete samo nove lasnice,« se je kujala Katarina.

»Zrebajmo!« je predlagala Asta. »Bomo vsaj imeli delo, da se nam ne bo treba ubijati z neumnimi mislimi. Gospod doktor, dajte mi dva prazna recepta; vrnem Vam zanju ducat novih, ako se v stari peščeni škatlji tam gori slučajno kdaj srečava. Saj ste si naš naslov menda zapisali, ne?«

»Res sem bil tako predrzen in Vas bom ob priliki gotovo obiskal, ako — da, ako mi bo služba dopuščala. Moj ravnatelj je strog gospod, milostna gospodična!«

»Prosim Vas, da prav nič ne zamudite! Stara mama in jaz bi bili strašno nesrečni, ako bi morali biti krivi kake Vaše zamude. No, bo z listki kaj?«

»Evo jih! Hočete, da kaj napišem?«

»Napišite: ‚vrabec‘ in ‚golob‘! Saj vemo, kaj nama ti besedi pomenita.«

»In kdo bo listke potegnul?«

»Kajpada jaz, ker se me zadeva ne tiče in sem najmlajša v družbi. Najprej temeljito premešajte! Katarina, Mara Faller, pozor! Usoda že stopa in kar slišim njen bobnajoči korak.«

Najprej so se Astini vnemi smejali; zdaj pa so bili vsi nestrpno radovedni, kaj pride. Mali doktor je položil zaprto pest na mizo, iz nje pa sta molela dva papirna končca. »Le dobro premislite, milostna gospodična!«

»Ah kaj, papir je papir! Jaz sem za naskok! Kar tegale! Ali se bosta razsodbi podvrgli, Katarina in Mara Faller? Vesta, sicer vse skupaj vržem v vodo, še preden sem pogledala. Nočem nepotrebnih naporov. No?«

»Podvrževa se!« sta hkrati pritrdili dekleti.

»In Vi, dottore?«

»Jaz sem se višji sili še vedno vdal; tega se naučiš z leti.«

»Torej listek razvijem! Tako! Tri korake proč, Katarina, zdaj sem značilka usode. Na listku je ‚golob‘.«

»O gorje, gospodična Faller je zmagala. In zdaj, očka, moramo domov v Benetke.«

»Tako je, dete moje.«

»In ti se še smeješ? Te moja bolečina nič ne gane? Kakšen brezsrčen oče si!«

»Kocka je torej padla,« se je postavljala Asta. »Potovali boste lepo domov, midve pa tudi; samo mlada gospoda bosta brez nadzorstva švigala po svetu!«

Navihanka je smeh skrila za poteze skrbi v obrazu ter malega doktorja in njegovega prijatelja pogledala srepo in karajoče.

»Ladja! Najina ladja že gre!« je prvi zagledal asesor. Planil je kvišku in prijel za čašo. »Gospoda naj mi dovolijo, da to čašo izpraznim na zdravje vse družbe. Moj prijatelj in jaz se vam zahvaljujemo za vso ljubeznivost in za trdno upava, da se še kdaj snidemo, če ne prav tukaj, pa kje drugje. Ostanite vsi zdravi in naju ohranite v prijaznem spominu! Doživela sva med vami nebeško lepe dneve.«

Podal je vsakemu roko in začeli so se vse križem poslavljeni. Mari se je zdelo, da je mali doktor za hip položil roko Asti okoli pasu; morda pa je v splošni zmedbi napačno videla.

Niso pa je varale oči, ko je gledala za gospodoma, kako sta z nič kaj ličnimi skoki hitela proti pristanu, kajti med napitnicami, rokovanjem, zahvaljevanjem in poslavljanjem je ladja prišla že čisto blizu in treba je bilo hiteti. (Dalje.)

## »Naša Zvezda«

Izdaja jo škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo dr. P. Simončič, stolni vikar.

Izhaja ločeno za dijake in dijakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane celoletno 1937/38:

po pošti za dijakinje . . . . . 8 Din

za nedijakinje . . . . . 15 Din

posamezna (ločena številka)

po znižani ceni za dijakinje . . . . . 50 par.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavlajte na: Uredništvo »Naše Zvezde«, Ljubljana, stolno župnišče, Semeniška ulica 2/II.

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).

